16/01/2023

Ο π. Θεόφιλος Ζησόπουλος πρωτοπόρος εκκλησιαστικός άνδρας

/ Γνώμες

Δέκα χρόνια από την εκδημία του αείμνηστου γέροντα π. Θεοφίλου Ζησόπουλου (29.01.2013), ενός μεγάλου πρωτοπόρου εκκλησιαστικού άνδρα. Γνώρισα τον π. Θεόφιλο από την εποχή της εισβολής των Τούρκων, στην ιδιαίτερη μου πατρίδα την Κύπρο το 1974. Η σύζυγός μου Χριστίνα, είχε μεγαλώσει στο Κιλκίς και ήταν υπό την προστασία του στο Οικοτροφείο, που είχε ιδρύσει τη δεκαετία του 1960, για να φροντίζει τα παιδιά, που προέρχονταν από τα χωριά και δεν

είχαν δυνατότητα διαμονής, σε αυτή τη δοκιμασμένη περιοχή.

- Του Καθηγητή Χρήστου Κ. Οικονόμου, Τέως Πρόεδρος και Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Ο γέροντας, λοιπόν, συγκρότησε από τότε την Αδελφότητα Λυδία, που ανέλαβε να περιθάλψει τα παιδιά της περιοχής. Προσπερνούσε τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες, που αντιμετώπιζε και προχωρούσε στον στόχο του, που ήταν η διάδοση του λόγου του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Τα κηρύγματά του ήταν λόγος πύρινος, με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, που μετέδιδαν στο ακροατήριό του, λόγον Χριστού για να ζήσει ο άνθρωπος, να ενισχυθούν οι πονεμένοι, να στηριχθούν οι νέοι και να οδηγηθούν στην οδό της σωτηρίας και της λύτρωσης.

Μεταφέρθηκε, ακολούθως, με μικρή συνοδεία αδελφών και μετά από μία περιπετειώδη ζωή από το Κιλκίς στους Αμπελόκηπους της Θεσσαλονίκης, στην Ασπροβάλτα Χαλκιδικής, όπου εκεί έστησε το αρχηγείο του, δημιουργώντας πρότυπη τυπογραφική μονάδα και ανοίγοντας πρωτοποριακούς ορίζοντες για τη δράση της Εκκλησίας, στη γη και τον ουρανό. Δημιούργησε ραδιοφωνικό σταθμό, τη Λυδία τη Φιλιππησία, από το όνομα της Αδελφότητάς του και στη συνέχεια την 4Ε, τον γνωστό τηλεοπτικό σταθμό, που συνεχίζει τη λειτουργία του ως σήμερα.

Ο αείμνηστος π. Θεόφιλος ήταν πατέρας της Εκκλησίας. Το πρώτο μέλημά του ήταν να διδάσκει τον λόγο της αλήθειας στον λαό του Θεού, να συγγράφει άρθρα επίκαιρα και βαρυσήμαντα στο περιοδικό Λυδία που ίδρυσε. Εξέφραζε υπεύθυνη άποψη σε όλα τα κοινωνικά, πνευματικά, εθνικά και εκκλησιαστικά προβλήματα του τόπου, με παρρησία και χωρίς να διστάζει να εκφράζει τον λόγο της αλήθειας προς κάθε κατεύθυνση, χωρίς να φοβάται το κόστος για το πρόσωπό του. Ανέλαβε εκπομπή δική του στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο, κηρύγματα στους Αμπελόκηπους της Θεσσαλονίκης, δημιούργησε κατασκηνώσεις παιδιών, όπου συναθροίζονταν παιδιά από όλη την Ελλάδα και όταν χρειάστηκε, πρόσφερε τις εγκαταστάσεις τους για φιλοξενία παιδιών από τις πολεμικές συγκρούσεις των Σέρβων αδελφών μας.

Ο π. Θεόφιλος Ζησόπουλος ήταν πραγματικά ένας πρωτοπόρος εκκλησιαστικός άνδρας, που συνελάμβανε τα μηνύματα των καιρών και τα υλοποιούσε ανεξαρτήτως οικονομικού ή ηθικού ή προσωπικού κόστους. Κύριος στόχος και μέλημά του ήταν να υμνείται και να δοξολογείται το πάντιμο και μεγαλοπρεπές όνομα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Έδινε πάντοτε το

παρόν στους αγώνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, θυσιάζοντας τα πάντα για τη διατήρηση μίας ανόθευτης Ορθόδοξης πίστεως, χωρίς συμβιβασμούς ή υποχωρήσεις ή αλλοίωση των αληθειών της πίστεώς μας. Επίσης, ως γνήσιος πατέρας έθετε την ψυχή αυτού υπέρ της σωτηρίας του πλήθους του πνευματικών του τέκνων.

Χιλιάδες πονεμένοι, κουρασμένοι, αποκαμωμένοι, δυστυχισμένοι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, μορφωμένοι και ολιγογράμματοι, νέοι και γέροι, καταφεύγαμε στο πετραχήλι αυτού του γλυκύτατου χαμογελαστού ιερέα, να εναποθέσουμε τα πλήθη των αμαρτιών μας, να ακούσουμε τη συμβουλή του, να δεχθούμε λόγο παρηγορίας και αγάπης, για να συνεχίσουμε την πορεία της ζωής μας μέσα στην αγιαστική χάρη της Εκκλησίας μας, τα σωστικά της μυστήρια με κορυφαία τη Θεία Ευχαριστία και τη Θεία Κοινωνία.

Δεν έδινεν ύπνον τοις βλεφάροις του, όταν επρόκειτο να αντιμετωπίσει θέματα, που κλόνιζαν την Εκκλησία ή το έθνος. Όταν αντιλαμβανόταν, ότι άρχοντες της Εκκλησίας ή της πολιτείας δεν ορθοφρονούσαν και δεν ορθοποδούσαν τον λόγο της αλήθειας ή παίζονταν παιχνίδια σε βάρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας και της αληθινής πίστεως των αγίων Πατέρων και της παράδοσης του λαού, αυτός ο ταπεινός ιερέας ύψωνε φωνή διαμαρτυρίας, με την στεντόρεια φωνή του και την αδούλωτη ψυχή του, διακηρύττοντας τον λόγο της αλήθειας του Ευαγγελίου και της Ορθοδοξίας προς κάθε κατεύθυνση.

Ασυμβίβαστος παρέμενε στα εθνικά θέματα, που ταύτιζε με εκκλησιαστικά θέματα, γιατί και στα δύο έβλεπε την ίδια ιερότητα και στα εκκλησιαστικά και εθνικά θέματα και παρέμενε πιστός στον λόγο της αλήθειας του Ευαγγελίου και στην πίστη της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Μέχρι την τελευταία του αναπνοή έμεινε αταλάντευτος και ανυποχώρητος στα δίκαια του έθνους και της πατρίδος.
Κλείνοντας αυτόν τον επιμνημόσυνο λόγο μου, κατά χρέος, μετά από δέκα χρόνια, προς τον πρωτοπόρο αυτό εκκλησιαστικό άνδρα, τον οποίο έζησα, αγάπησα και συμπορεύτηκα μισό αιώνα, εύχομαι να φωτίσει τα πνευματικά του τέκνα, σε ομόνοια και αγάπη, για να έχουν τη χάρη και την ευλογία του Τριαδικού Θεού και του αείμνηστου γέροντά τους π. Θεόφιλου Ζησόπουλου.